

[Ministeren for europæiske markedsanliggender.] rede i juli måned i år. Det drejede sig om principperne for overgangsordningerne for industri og landbrug, kapitalbevægelserne og de nye medlemslandes bidrag til EF's fællesudgifter. Den nærmere udformning af en del af disse overgangsordninger og en række andre for Danmark vigtige spørgsmål var dog dengang endnu ikke afklaret. Dette er sket i de forløbne efterårsmåned, og det er nu muligt at fastslå, at alle væsentlige spørgsmål er færdigbehandlet, og at resultatet kan betegnes som tilfredsstillende for Danmark. Om enkelthederne i dette resultat skal jeg henvide til den skriftlige redegørelse.

Det sidste udestående spørgsmål, nemlig spørgsmålet om adgangen til medlemslandenes fiskeriterritorier, blev for Danmarks, Storbritanniens og Irlands vedkommende færdigdrøftet lørdag-søndag den 11.-12. december. Man blev enige om for en periode af 10 år generelt at give de nye medlemslande adgang til at forbeholde ét fiskeriterritorium på 6 sømil for egne fiskere. For visse nærmere angivne kyststrækninger, hvor befolkningen i særlig grad er afhængig af fiskeri, blev det besluttet, at forbeholdet skulle gælde for et fiskeriterritorium på 12 sømil.

For Danmarks vedkommende gælder denne særordning for Færøerne og Grønland samt for den jyske vestkyst fra Thyborøn til Blåvands Huk. Sidstnævnte strækning kom med i særordningen som resultat af, at man fra britisk side insisterede på at få en tilsvarende strækning af den britiske østkyst med under 12 sømileordningen.

Inden udløbet af 10 års perioden skal kommissionen undersøge den sociale og økonomiske udvikling i kystfiskeriet sammenlignet med udviklingen i fiskerierhvervet i øvrigt og fremsætte et forslag for rådet om ordningernes eventuelle fortsættelse. Ministerrådet vil herefter træffe beslutning om, hvad der skal ske.

Samtidig med at denne løsning blev aftalt i forhandlingerne, blev det fastslået, at der i den nævnte undersøgelse skal tages særligt hensyn til de områder, hvor befolkningen er væsentligt afhængig af kystfiskeri.

For Grønlands og Færøernes vedkommende fortolker jeg denne udtalelse derhen, at der i realiteten skal være sket en fuld-

stændig forandring i den grønlandske og færøske situation, hvis de særlige rettigheder for grønlandske og færøske fiskere ikke skal løbe uændret videre.

For Færøerne blev det godkendt, at Danmark indtil 3 år efter tiltrædelsestraktatens ikrafttræden kan meddele, hvorvidt Færøerne indtræder i EF, eller om man ønsker en anden ordning. Herved får de færøske myndigheder mulighed for i en periode efter EF's udvidelse at vurdere både fiskerisituationen i Nordatlanten og udviklingen i EF's fiskeripolitik, før man beslutter sig endeligt.

Når denne særordning for Færøernes vedkommende ikke gælder for Grønland, skyldes det de to områders forskellige statsretlige tilhørsforhold til Danmark. Erhvervs-spørgsmål er jo et særanliggende for Færøerne, mens der ikke hersker en sådan selvsty-reordning for Grønlands vedkommende.

Også for Grønlands vedkommende blev der aftalt en særlig bestemmelse, nemlig at Danmark får ret til i en periode på op til 5 år, uanset at fiskeriterritoriet generelt forbeholdes for fiskere i Grønland, at opretholde traditionelt fiskeri udøvet af syddanske eller færøske fiskere. I hvilken udstrækning denne ret vil gælde, vil blive afgjort efter interne forhandlinger mellem parterne.

De historiske rettigheder, som bl. a. Tyskland, Frankrig og Storbritannien har haft til fiskeri ved Grønland, bortfalder derimod som aftalt allerede i 1963 den 31. maj 1973.

Alt i alt må den opnåede løsning betegnes som tilfredsstillende for Danmark, idet der efter regeringens opfattelse er den fornødne garanti for, at eneretten til fiskeriterritoriet kan bevares for de færøske og grønlandske fiskere, så længe det er nødvendigt, samtidig med at man nu har sikkerhed for, at det danske fiskerierhverv straks fra medlem-skabets begyndelse kan nyde fordele af den fælles fiskeripolitik, i første række dens pris-sikringsordninger.

Norge var det eneste af de tre ansøgerlande, som ikke kunne acceptere den vedtagne løsning. Jeg var under drøftelserne i kontakt med de norske repræsentanter, og jeg mener, at den bedste støtte, vi kunne give Norge, var at medvirke til, at der nu opnåedes en løsning omfattende tre af ansøgerlandene. Norge har nu et klart grundlag for